

Adalet Başkasına Özgürlük Vermektir

— safdeha · 31 Mart 2016

“Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla görendir.” Nisa, 58

Bakana ve yoruma göre değişir adalet... Ne olursa olsun adaleti, sonsuz seçenekler içinde de değil, ata eyer takar gibi tek yöne bakarak da yorumlamamalı.

Fakir birisi zengine bakar, “ Bu ne ya! Villalar, lüks evler, yatlar... Ne isterse alabiliyor. Ben ise soğan ekmek yediğim, o da bulursam!” Eğer meseleye para yönünden bakarsak, bu doğru. Adaletsizlik diz boyu. Ama yaşam bir tek para değil ki... insanlar, sağlıklı mı, çocuk sahibi mi, huzurlu mu, geceleri rahat uyuyor mu...? Belki fakir parasızdır ama bu sayılanlara sahiptir. Eğer sağlıksızsan ne kadar paran olsa harcaııp yiyebilir misin? Paranı korumak için harcaıyamayan kimileri fakirden daha fakir yaşamaz mı? Makam sahibi olmamış memur, üstünde hızla ilerleyen, üstelik genç birine bakarak, “ Adamın ne torpilleri var, nerelere geldi, ne şaşaalı yaşıyor. Yurt dışında gitmedik yer bırakmadı, bana baksana, bir yurt dışı bile göremedim, benim kimliğim bile olmadı, hep özenerek geçti gitti ömrüm... “ diyebilir. Kim bilir zaman içinde bu hızla yükselen kişiye yolsuzluk davaları açılabilir, müşavir konumuna getirilip, hızla düşüşün acısını yaşayabilir, rüşvet aldı diye hapislerde çürüyebilir ve bilmediğimiz daha azlası başına gelebilir. Bilmez ki, makam yükseldikçe bedel korkunçlaşır, hesap azar ve o küçük memurdan daha kötü bir yaşamı gelecekte tatma ihtimali artar...

Mankene, futbolcuya, şarkıcıya özenen genç, “ Herkes peşinde adamın, nerede görünse tanınıyor, aşkları günlük, keyfine diyecek yok, beni kaç kişi biliyor ki, hele aşk, nerede... Neler bilirim ama dinleyen mi var ...” diyebilir! O şöhretler, kötü alışkanlıklar ve vizyonsuz geleceğe giderken bir bataklığa saplanmamışlar mı? Hızlı yükselişin ardında unutulmuşluğun bu ezikliği sonsuz mutsuz etmemiş mi? Hatta yaşamayı bile çok görmüşler de intihar edenler, esrara alışanlar var! Ne sırlarını dökebilecekleri nede güvenecekleri kimi bulabilmişler ki yanlarında... Çokluğun içinde, yok olmamışlar mı? Bir iki arkadaş ya da sevenleri olsaydı neler feda edeceklerdi oysa!

Rahmetli Sakıp Sabancı çok zengindi. Ama evine geldiğinde özürülü çocuğunu gördükçe yaşam heyecanı sönerdi. O özürülü çocuğuna şifa olamadı paraları. Keza, şöhret ve zenginlik yolunda çok azı kişiliğinden taviz vermeden ayakta kalabilmiş, hızlıca onu tanıyanlar tarafından unutulmuş, çöplükte yemek arayana kadar seviyeyi düşürmüşler ya da kısa yoldan ölümü seçmişlerdir. Ne makamlara gelmiş ve ardından kötü konuşulmayan niceleri yok mu? Şaibeler ve ahlaksız o kadar şeyler onlara yakıştırılmamış mı? Adalet bence, insanın kendisine sunduğu bir nimettir. Başkası vermez. Sahip olduğunu anladığı oyuncaklarıyla mutlu olabilmektir. Kendi ruhunu ve bedenini yanlış yollara değil, bütünleştirici ve barışa sevk etmektir. Ruhsal isteklerin, bedensel isteklere uygun hale getirilmesidir. Buda ancak kişinin kendisini tanımasıyla mümkündür. Elbette dış dünyayı seyretmekten, başkaları ile uğraşmaktan kendimizi tanımaya fırsatımız kalırsa.

Bir hadiste bu ne güzel ifade edilmiş “ Başkalarının hata ve kusurlarıyla uğraşmayın. Kendi hata ve

kusurlarınıza bakınız. Göreceksiniz ki, onları düzeltmekten başkalarının hata ve kusurlarını aramaya zaman bulamayacaksınız!”

Her canlı fıtratına uygun kaldırabileceği yüklerle yaşamaya mecbur sınavları vardır, tıpkı mühendislikte çıkanın girene oranı olan “Verim” gibi. Aldıklarımızı eksi verimlere götüreceğ bir yaşam modeli bizi çabucak yıpratır. Mümkün merteye bu oranın “Bir’ yakın” olmasına gayret etmeliyiz. Herkes kendi tercihlerinin olduğu bir hayatı yaşar ve sonuçları da kendini bağlar. Eğer adalet istiyorsak, kendimizi tanımalıyız ve tercihleri sabırla düşünüp, iyice emin olduktan sonra yaşama alışkanlıklarımıza dönüştürebilmek için geniş bir zamanı bulmaya gayret etmeliyiz. Herkesin bizim gibi ama bize benzemeyen sınavları-yükleri olduğunu düşünerek, çevremizdeki hiç bir insana yük olmamalıyız. Çünkü huzur ve mutluluk tek başına yaşanmaz!

Saffet Kuramaz